

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΛΑΓΚΡΙ

Η ΕΥΑ

ΣΤΙΣ Ξη ή ώρα τ' άπόγευμα, ο Φίλιππο Ριμάστι πέταξε τὸ πακέτο τῶν τσιγάρων του, κάπνισε τὸ τελευταῖο καὶ κύτταξε μὲ λύσσα τὸ βάθος τῆς ἀδειας λεωφόρου. Μὰ ὅπως πάντα, ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ άπόγευμα ἡ ἀγαπημένη του δὲν ἔννοοσε νὰ φανῆ. Ὁ Φίλιππο Ριμάστι εἶχε καπνίσει εἰκοσιδύο τσιγάρα, εἶχε φέρει τετρακόσιες βόλτες στὸ πεζοδρόμιο κ' εἶχε ἀντικρύσει τὰ εἰρωνικά χαμόγελα τῶν διαβατῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν κυττοῦσαν σάν νὰ τοῦ ἔλεγαν:

— Σὲ γέλασε, φιλαράκο μας! Σὲ γέλασε!

Μὰ ὁ Φίλιππο Ριμάστι εἶχε τὸν ἠρωϊσμό νὰ ἐπιμεῖν. Ἐννοοῦσε νὰ χάσει καὶ τὴν ἐλάχιστη ἐλπίδα. Ἔτσι, σιγά-σιγά τὰ πόδια του ἄρχισαν νὰ τὸν πονᾶνε, τὰ μάτια του νὰ κουράζονται ἀπὸ τὴν ἐπίμονη προσήλωσι, τὸ στόμα του νὰ πικρίζη ἀπὸ τὴ νικοτίνη καὶ τὸ κεφάλι του νὰ βουίζη ἀπὸ τὸν πονοκέφαλο. Κι' ὡστόσο ἐπέμενε νὰ φέρνῃ βόλτες καὶ νὰ κυττᾷ προσεχτικά τ' εὐτοκίνητα πού περνοῦσαν μὴπως τυχὸν ἀντικρύσει τὴν Σούζυ. Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Σούζυ; Τὸ πιὸ χαριτωμένο μὰ καὶ τὸ πιὸ κακὸ πλάσμα τῆς Ρώμης. Εἶχε χαλάσει τὸν χαρακτήρα της ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα της, τὰ χάδια τῆς ξένης γκουβερνάντας της καὶ τὶς φιλοφρονήσεις τῶν ἀνόητων προικοθηρῶν πού τὴν τριγύριζαν. Κι' ὁ Φίλιππο Ριμάστι κάθε φορὰ πού ἀναγκαζόταν νὰ σκεφθῆ αὐτὰ τὰ πράγματα, θύμωνε κι' ἔχωνε μέσα στὶς σάρκες του τὰ νύχια του γιὰ νὰ μὴ φωνάξη ἀπὸ τὴ λύσσα πού τὸν κυριεύει. Πῶς διάβολο εἶχε κατορθώσει νὰ μπλέξη σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια; Τί ἤθελε καὶ πῆγαινε μὲ τὴ Σούζυ; Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας; Μήπως ὁ γάμος; Ἄνοησίες! Ὁ γερω Μπερνίνι δὲν εἶχε τρελλαθῆ ἀκόμα γιὰ νὰ τοῦ τὴ δώσει γιὰ σύζυγο. Ἐπειτα τί σχέσι εἶχε αὐτὸς μὲ τὰ ἑκατομμύρια; Πῶς τολμοῦσε μὲ τὶς πεντακόσιες λιρέτες τοῦ μισθοῦ του νὰ κάνῃ ὄνειρα εἰκοσι ἑκατομμυρίων; Μόνο στὸν κινηματογράφο γίνονται κατὶ τέτοια τρελλὰ πράγματα.

Ἐδῶ πού τὰ λέμε, ὁ κακομοῖρης ὁ Φίλιππο Ριμάστι δὲν εἶχε καμμιά τέτοια πρόθεσι. Αὐτὸς ὁ δυστυχῆς εἶχε μπλέξει σ' αὐτὴ τὴν αἰσθηματικὴ ἱστορία ἄθελά του καὶ δίχως κανένα ὑπολογισμό. Ἡ Σούζυ μᾶλλον τὸν εἶχε μπλέξει, παρὰ αὐτὸς ἐκείνην. Ἡ Σούζυ τοῦ εἶχε γίνει φόρτωμα, αὐτὴ τὸν εἶχε μπλέξει σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἐπαιξε μαζί του; Φυσικά, ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ. Ἦταν ἓνα κακομαθημένο πλουσιοκόριτσο πού ἔννοοσε νὰ ἔχη τὰ πάντα ἀφοῦ εἶχε λεφτά. Ἐνα πρωὶ εἶχε ἔρθει στὸ γραφεῖο του, ἐκεῖ στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ ὑπουργείου, τρύπωσε ἀνάμεσα στὰ σκοτισμένα γραφεῖα καὶ στοὺς χλωμούς καὶ κακοντυμένους ὑπαλλήλους, γέμισε μὲ τ' ἄρωμά της τὴν πινηρὴ ἀτμόσφαιρα καὶ στάθηκε μ' αὐθάδεια μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Ριμάστι.

— Εἶμαι ἡ Σούζυ Μπερνίνι, δήλωσε στὸν Φίλιππο, καὶ θέλω ἓνα πιστοποιητικὸ ὅτι δὲν ἔχω καταδικασθῆ. Κάνετε γρήγορα γιατί δὲν μπορῶ νὰ περιμένω...

Ὁ Ριμάστι ἔβγαλε τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα του, τ' ἄφησε στὸ τασάκι καὶ δίχως νὰ καταδεχθῆ νὰ τὴν κυττάξῃ τῆς ἀπάντησε:

— Βγῆτε ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα καὶ σταθῆτε πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους μέχρι πού νὰ ἔρθῃ ἡ σειρά σας.

— Μὰ, σὰς εἶπα, δὲν μπορῶ νὰ περιμένω...

— Κάνετε αὐτὸ πού σὰς λέω, τῆς δήλωσε ὁ Ριμάστι, καὶ μὴ μᾶς ἐνοχλεῖτε.

Καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὸ θυμὸ τῆς Σούζυ, ἔσκυψε πάνω στὴ δουλειά του κι' ἀφωσιώθηκε στὴν ἐκτέλεσι τῶν ἄλλων αἰτήσεων. Οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι εἶχαν μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Αὐτὸς ὁ Ριμάστι, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦταν στὰ καλά του. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε λοιπὸν ἡ θέσις του; Θὰ μπορούσαν νὰ τὸν πετάξουν ἂν ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ ὡμορφου κοριτσιοῦ ἔκανε παράπονα. Κάποιος μάλιστα τόλμησε νὰ τοῦ τὸ ψιθυρίσῃ. Ὁ Φίλιππο ὅμως γέλασε περιφρονητικά καὶ κύτταξε τὴ νέα πού ἐκνευρισμένη εἶχε ἀποσυρθῆ στὴ γωνιά τοῦ γραφείου καὶ δάγκωνε ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς τὰ χεῖλη της. Τότε ὅμως συνέβη μέσα του μιὰ ἀναστατάωσις. Αὐτὸ τ' ὡμορφο προσωπάκι, αὐτὰ τὰ γοητευτικά μαῦρα μάτια κι' αὐτὰ τὰ λεπτὰ χεῖλη πού ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ θυμὸ, τοῦ κίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον. Γι' αὐτὸ ἔκρινε καλὸ νὰ κάνῃ μιὰ ὑποχώρησι. Εἶπε σ' ἓναν κλητῆρα νὰ φέρῃ μιὰ καρέκλα, τὴν τοποθέτησε κοντὰ του κ' ὕστερα ἔκανε ἓνα ἀδιάφορο νόημα στὴν Σούζυ.

— Μπορεῖτε νὰ κηῖσετε, τῆς εἶπε. Ἐχομε πολὺ δουλειὰ σήμερα κι' ἀσφαλῶς θὰ κουρασθῆτε νὰ περιμένετε.

Ἡ Σούζυ καταδέχθηκε νὰ τοῦ χαμογελάσῃ καὶ κάθησε μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ. Πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο τοῦ ζήτησε τὴ φωτιά του. Ὑστερα ἔβαλε τὰ πόδια της πάνω στὴν καρέκλα του κι' ἄρχισε νὰ ρίχνῃ πάνω του τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου της.

Ἐκεῖνος τῆς ἔρριξε μιὰ σοβαρὴ ματιὰ, τράβηξε τὸ φουστάνι της καὶ τῆς σκέπασε τὰ πόδια κι' ἔπειτα τῆς πῆρε τὸ τσιγάρο ἀπότομα ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὸ πάτησε.

— Πόσο χρονῶν εἴσατε; τὴ ρώτησε.

— Δεκαεφτά, τοῦ εἶπε ἐκείνη κατάπληκτη, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ γελᾷσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ.

— Εἴσατε, δηλαδὴ, σωστὸ νιάνιαρο, τῆς ἀπάντησε μὲ περιφρόνησι ὁ Ριμάστι, κι' ὡστόσο καπνίζετε. Ἔτσι, στὰ εἰκοσι χρόνια σας θὰ γίνετε ἓνα ἀρρωστιάρικο καὶ νευρικὸ πλάσμα. Δὲν ντρέπεστε!

— Πῶς! ἔκανε ἡ Σούζυ. Τολ-

μᾶτε νὰ μὲ λέτε νιάνιαρο;

— Σιωπῆ! φώναξε ὁ Ριμάστι. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Κι' ἔσκυψε πάνω στὰ χαρτιά του. Ἡ Σούζυ ἔνοιωθε μιὰ ἐπιθυμία νὰ χυμῆξῃ πάνω του καὶ νὰ τὸν πνίξῃ, νὰ τοῦ μελανώσῃ τὰ χαρτιά καὶ νὰ τὰ κομματιάσῃ. Ἄν δὲν ντρέποταν, θ' ἄρχιζε μάλιστα τὰ κλάματα. Αὐτὴ τὴν προσβολὴ δὲν τὴν εἶχε πάθει ἀπὸ κανέναν ἄνδρα ὡς τὰ σήμερα. Ὡστόσο ἀναγκάστηκε νὰ ζαρῶσῃ στὴν καρέκλα της καὶ νὰ παρατηρήσῃ μόνο στὸν Φίλιππο:

— Εἴσατε ἓνας χωριάτης...

— Καὶ ποιὸς σὰς εἶπε τὸ ἀντίθετο; τῆς ἀπάντησε ὁ Ριμάστι. Θὰ ἦταν γιὰ μένα μεγάλη τιμὴ νὰ εἶμαι χωριάτης. Θὰ ζοῦσα τότε στὸν καθαρὸ ἀέρα, μέσα στὰ πεῦκα, μιὰ ἡσυχὴ κι' ἀγνὴ ζωὴ καὶ δὲν θὰ σάπιζα σ' αὐτὸ τὸ βρώμικο γραφεῖο γιὰ νὰ ζῆσω. Θὰ μπορούσα ν' ἀντικρύζω κάθε πρωὶ τὸν ἥλιο καὶ θὰ ἤμουν δυνατὸς σάν σίδερο. Μὰ ἀνατράφηκα βλέπετε στὴ Ρώμη, πῆγα μάλιστα στὸ Παρίσι καὶ στὸ Βερολῖνο, ἔκανα ἀνώτερες σπουδὲς καὶ τέλος καταστάλαξα γιὰ ἀμοιβὴ τῶν κόπων μου νὰ τρώγω τρία κι-

Κ' ἡ Εὔα κοροῖδευε τὸν Ἀδὰμ πού ἀγωνιζόταν νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπ' τοὺς κινδύνους

λά σκόνη τη μέρα ανακατεύοντας αυτές τις βρώμικες δι-
κογραφίες.

Ἡ Σούζυ τὰ εἶχε χαμένα ἀπὸ τὴν εἰλικρίνειά του. Πα-
ρατήρησε μάλιστα ὅτι αὐτὸς ὁ ὑπάλληλος ἦταν περισσό-
τερο περιποιημένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ πολὺ νόστιμος.
Εἶχε ἀκόμα μιὰ σκληρότητα στὸ βλέμμα του καὶ μιὰ ὑ-
περηφάνεια πού τὴν ἔκανε νὰ τὸν σέβεται.

— Πῶς λέγεσθε; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος τῆς εἶπε τ' ὄνομά του. Κ' ἡ Σούζυ βάλθηκε
νὰ κυττάη τὴν ἄκρη τῆς πέννας του πού ἔφτιανε γρήγο-
ρα, ὡμορφα, καλλιγραφικὰ γράμματα. Ξαφνικὰ ἀναστα-
τώθηκε καὶ πάλι. Μιὰ ὡμορφή νέα μπήκε μὲ γέλια στὸ
γραφεῖο, ἔτρεξε στὸν Ριμάστι, τὸν χαιρέτησε κι' ἄρχισε
νὰ φλυαρῆ μαζί του. Τώρα ἡ Σούζυ ἦταν ἡ μόνη πού
εἶχε σειρά. Ἐκρίνε καλὸ λοιπὸν νὰ τὸ ὑπενθυμίση στὸν
Ριμάστι. Κι' ἐκεῖνος τῆς ἐτοίμασε γρήγορα τὸ πιστοποιη-
τικὸ, τῆς τὸ ἔδωσε μ' ἀδιαφορία κι' οὔτε γύρισε νὰ τὴν
κυττάξῃ σὰν ἔφευγε.

Ἡ Σούζυ ἦταν τόσο νευρισμένη πού κόντεψε ἐκεῖνη
τῆ μέρα νὰ κόψῃ τρεῖς ἀνθρώπους μὲ τ' αὐτοκίνητό της,
νὰ τσακισθῇ σ' ἓνα λεωφορεῖο καὶ νὰ πατήσῃ ἓναν ἀστυ-
φύλακα. Διαρκῶς σκεφτόταν αὐτὸν τὸν ἄξεστο πού τὴν
εἶχε περιφρονήσει. Καὶ θύμωνε περισσότερο μ' αὐτὴ τὴν
Ξανθὴ πού τὸν εἶχε ἐπισκεφθῇ.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἔλεγε, αὐτὸς ὁ ἀδέκαρος νὰ θέλῃ κι'
ἔρωτα! Ἄ, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω ἀτιμώρητο.

Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα καλὸ μάθημα, πῆγε πάλι στὸ
γραφεῖο μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἔχασε τὸ πι-
στοποιητικὸ. Τὸν παρεκάλεσε μάλιστα
νὰ τῆς τὸ φέρῃ ὁ ἴδιος. Αὐτὸς ὅμως ἀρ-
νήθηκε. Κι' ἐκεῖνη ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ
τηλεφωνήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ συνέν-
τευξι.

Κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ αἰσθηματικὴ τους ἱ-
στορία. Μὰ σὲ κάθε ραντεβουὺ χῶριζαν
θυμωμένοι, γιατί διαρκῶς ὁ Φίλιππο τῆ
μᾶλλον καὶ καταριῶταν τοὺς δικούς
της πού τὴν εἶχαν καταστήσει ἓνα κακο-
μαθημένο πλάσμα.

Ἔτσι καὶ σήμερα ὅταν τὴν εἶδε τέλος
νὰ ἔρχεται, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἀνέθηκε
στ' αὐτοκίνητό της κι' ἄρχισε νὰ τὴν
μαλλώνῃ. Ἐκεῖνη γελοῦσε ὅμως μὲ τὸ
θυμὸ του καὶ τὸν πείραζε. Μὰ ὁ Φίλιππο
δὲν ἀστελευόταν.

— Εἶσαι, τῆς δήλωσε, μιὰ σωστὴ ἀπό-
γονος τῆς Εὐας. Ὅπως ἐκεῖνη κοροῖ-
δευε τὸν Ἀδάμ πού ἀγωνιζόταν νὰ τὴν
προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους πού τὴν
ἀπειλοῦσαν, ἔτσι κι' ἐσὺ μὲ κοροϊδεύεις
πού σὲ συμβουλεύω. Γι' αὐτὸ καλύτερα
νὰ τραθήξῃ ὁ καθένας τὸ δρόμο του.
Ἄλλωστε αὐτὴ ἡ περιπέτεια κάποτε θὰ
τελειώσῃ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κοῦκλος νὰ μὲ
κάνῃς ὅ,τι θέλεις! Στὸ κάτω-κάτω τῆς
γραφῆς ἔχω καὶ νεῦρα. Θὰ μπορούσα νὰ σὲ δεῖρω κιόλας
ἀπάνω στὸ θυμὸ μου.

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νὰ γελάῃ, ὁ Φίλιππο,
τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα του, τῆς ἀναψε ἓνα ἠχηρότατο μπά-
τσο καὶ πῆδῃ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

Ἡ Σούζυ ἔτρεξε φυσικὰ ἀμέσως νὰ τὸ πῆ στὸν πατέρα
της καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μὰ ἐκεῖνος
πού εἶχε τὴν πείρα τῆς ζωῆς δὲν θύμωσε. Ἔσπευσε μάλι-
στα νὰ γράψῃ ἓνα γράμμα στὸν Φίλιππο Ριμάστι. Κι' ὅταν
αὐτὸς παρουσιάσθηκε μπροστά του, τοῦ δήλωσε:

— Ἐχετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δώσετε μιὰ ἱκανοποίησιν στὴν
κόρη μου.

— Πράγματι, εἶμαι πρόθυμος νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην,
εἶπε ὁ Φίλιππο, γιατί ὁμολογῶ ὅτι παραφέρθηκα. Ἄλλως
τε αὐτὴ ἡ νέα πειὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

— Δὲν ἀρκεῖ μιὰ συγγνώμη, τοῦ ἀπάντησε ἡσυχά-ἡσυ-
χά ὁ Μπερνίνι. Γιὰ νὰ ξεπλύνετε τὴν προσβολὴ πρέπει νὰ
τὴν παντρευθῆτε.

— Ἀδύνατον! φώναξε τρομοκρατημένος ὁ Ριμάστι. Ἡ
Σούζυ εἶνε ἓνα μικρὸ, κομπὸ θηρίο καὶ δὲν κάνει γιὰ σύ-
ζυγος.

Μὰ ὁ Μπερνίνι τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο καὶ τοῦ
δήλωσε:

— Εἶστε ὁ μόνος πού θὰ μπορέσετε νὰ τὴν συμμορφώ-
σετε. Εἶσατε ὁ μόνος ἀνδρας πού φοβάται. Κ' εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι θὰ τὴν ἐπαναφέρετε στὸν ἴσιο δρόμο καὶ θὰ τὴν

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἐνας λουκανοπῶλης ἐπιθεωρεῖ τὴ βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ
του καὶ ρωτᾷ κατόπιν τὸν ὑπάλληλό του:

— Τί ἔγινε ἐκεῖνο τὸ παλῆο κομμάτι τὸ ζαμπὸν πού ἦ-
ταν ἐκεῖ;

— Πουλήθηκε, κύριε.

— Λαμπρά. Καὶ σὲ ποιόν;

— Στὸν ἀπέναντι κύριο.

Ἐὸ καταστηματαρχῆς κάνει ἓνα μορφασμὸ καὶ ἐξακο-
λουθεῖ:

— Καὶ τὸ λουκάνικο πού εἶχε μείνει ἀπὸ τὸν περασμένο
μῆνα;

— Κι' αὐτὸ πουλήθηκε.

— Σὲ ποιόν;

— Στὸν ἴδιο κύριο.

— Καὶ τὰ ἔξη αὐγὰ πού ἦσαν στὴ γωνιά ἐδῶ κι' ἔξη
μῆνες;

— Κι' αὐτὰ τὰ πουλήσαμε στὸν ἴδιο πελάτη σήμερα.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, λέει ὁ καταστηματαρχῆς. Τί γκι-
νια!...

— Μὰ δὲν εἶσθε εὐχαριστημένος, κύριε, πού πουλήθηκαν;
ρωτᾷ ὁ ὑπάλληλος.

— Τί λές, παιδί μου! Ὁ κύριος πού τ'
ἀγόρασεν ὅλ' αὐτὰ μ' ἔχει καλέσει ἀπό-
ψε νὰ μοῦ κάνῃ τὸ γεῦμα...

— Ἐγὼ, ἔλεγε κάποιος, ποτὲ δὲν τρώγω
κιμάδες στὸ σπίτι, γιατί ξέρω τί ἔχουν
μέσα, καὶ ποτὲ δὲν τοὺς τρώγω στὸ ξενο-
δοχεῖο, γιατί... δὲν ξέρω τί ἔχουν μέσα!

Ρώτησαν κάποιον:

— Κυνηγᾶτε, κύριε;

— Ἐπῆγα μιὰ φορὰ στὸ κυνήγι πρὸ εἴ-
κοσι χρόνων.

— Καὶ ἀπογοητευθήκατε γιατί δὲν ἐ-
σκοτώσατε τίποτε καὶ δὲν ξανακυνηγή-
σατε;

— Ἰσια-ἴσια πού σκότωσα.

— Κανένα κουνέλι ἴσως;

— Ἐνα δασοφύλακα, κύριε.

Ἐνας ρέπορτερ παίρνει συνέντευξι μ'
ἓναν ἑκατομμυριοῦχο:

— Ἦθελα, κύριε, νὰ μάθω πῶς ἀρχί-
σατε τὸ μεγάλο στάδιό σας, πῶς ἐση-
ματίσατε τὰ πρῶτα κεφάλαια...

Ἐὸ μέγας βιομήχανος ὑπερήφανος γιὰ
τὸ «ἔργο τῶν χειρῶν του» ἀπαντᾷ:

— Ζητοῦσα ἐργασία καὶ δὲν εὗρισκα πουθενά. Ψοφοῦσα
ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐμπήκα σ' ἓνα λουκανιτζιδικο καὶ μ' ἐδιώ-
ξαν, ἀλλὰ πρὶν φύγω εἶδα στὸ πάτωμα μιὰ καρφίτσα... Ἐ-
σκυψα καὶ τὴ σήκωσα...

— Καταλαβαίνω τὰ ὑπόλοιπα, διέκοψε ὁ ρέπορτερ. Ὁ κα-
ταστηματαρχῆς σὰς εἶδε πού σηκώσατε τὴν καρφίτσα κι' ἐ-
ξετίμησε τὴ χειρονομία σας. Σὰς ἐπῆρε ἀμέσως ὑπάλληλο
καὶ ἀργότερα σὰς ἐπάντρεψε μὲ τὴν κόρη του. Τὰ κεφάλαια
τοῦ μικροῦ αὐτοῦ μαγαζιοῦ σὰς ἐπέτρεψαν νὰ ἰδρύσετε τὸ
πρῶτο ἐργοστάσιο. Ἔτσι γίνεται συνήθως...

— Δὲν ἐμαντεύσατε καλὰ, λέει ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Ὁ-
ταν ἐσήκωσα τὴν καρφίτσα τὸ ἔβαλα ἀμέσως στὰ πόδια.

— Γιατί;

— Ἡ καρφίτσα εἶχε στὴν ἄκρη ἓνα μεγάλο δια-
μάντι.

κάνετε εὐτυχισμένη. Ἡ Σούζυ εἶνε μιὰ πραγματικὴ Εὐα.
Ὅσο γιὰ σὰς εἶσατε ὁ γαμπρὸς πού μοῦ χρειάζεται. Ἐ-
νας τίμιος καὶ ἐργατικὸς νέος πού κυττάζει μόνο τὴ δου-
λειά του.

Κι' ἔτσι ὁ Φίλιππο Ριμάστι παντρεύτηκε τὴν Σούζυ κι'
ἔζησαν κ' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι, γιατί ὁ Φίλιππο τὴν ἀγα-
ποῦσε, κι' αὐτὴ τὸν σεβόταν καὶ τὸν λάτρευε.

ΛΟΥΪΤΖΙ ΛΑΓΚΡΙ

